

— Γιατί με κλωτσᾶς, μαστρο-Βαγγέλη; τοῦ λέω.

— Για τ' ἀντί! μοῦ λέει ἄγρια. Τὸ κατάλαβες πὼς μᾶς ἔγινες φόρτωμα;

Μὲ πῆρε τὸ παράπονο.

— Ἐγὼ σὰς ἔγινα φόρτωμα; τοῦ κάνω. Ἐγώ;

— Ἐσὺ μαθές. Ποῦ μπαίνεις ἐδῶ μέσα, σὰ νὰ μπαίνης στὸ ρημάδι σου, κι' οὔτε ρωτᾶς κανένα.

Μοῦ ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

— Στὸ βίός μου μέσα μπαίνω. Στου πατέρα μου τὸ βίος, τοῦ λέω. Καί με κλωτσᾶς σὰν τὸ σκυλί; Ἐμένανε κλωτσᾶς;

Καθὼς ἔκανα νὰ σηκωθῶ σηκώνει τὸ πόδι του καί με ματακλωτσᾶει στὸ κεφάλι.

— Νὰ μάθης παλιόγερε, νὰ κλέβης τὰ ξένα ροκανίδια!

Ἐχασα τὸν κόσμο ἀπὸ μπροστά μου. Τινάχτηκα ἀπάνω σὰν τὸ θηρίο. Κ' ἐγὼ δὲ ξέρω τί ἔγινε. Τραβάω τὸ μαχαίρι καί τοῦ τὸ μπήγω στὴν καρδιά. Ἐνα μαχαίρι τόσο δά. Τὸ ψωμάκι μου ἔκοβα μὲ δαῦτο μιὰ ζωή. Τὸ ψωμάκι. Τοῦ τῶμπηξα στὴ καρδιά. Σωριάστηκε χάμω τὸ θηρίο. Μὲ πιάσανε, μὲ σύρανε στὴ φυλακή. Φονιάς. Φονιάς ἔγινα στὰ γεράματα.

— Μὲ τὸ δίκιο σου, Καπετάν-Γιάννη. τοῦ εἶπα. Μὲ τὸ δίκιο σου.

— Δὲν ξέρω δίκιο ξεδίκιο. Ἐνα πρᾶμα ξέρω. Ἐνα μολύδι σηκώθηκε ἀπ' τὰ στήθια μου. Ἀνάσανα. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέση! Ἐβγαλα τὸ ἄχτι τῆς γενιάς μου. Μιᾶς γενιάς ἄχτι.

Μιὰ χαρὰ παράξενη ἦτανε ζωγραφισμένη τώρα στὸ πρόσωπό του.

— Ἄκουσε, τοῦ λέω, Καπετάν-Γιάννη. Ὅλα τὰ δίκια δικά σου εἶνε. Μὴ φοβάσαι. Κ' οἱ ἔνορκοι ἄνθρωποι εἶνε σὰν κ' ἐμᾶς. Θὰ ἰδοῦνε τὸ δίκιο σου καί θὰ κρίνουνε. Δὲ θὰ σ' ἀφίσουμε νὰ χαθῆς.

Χαμογέλασε.

— Τί νὰ τηγὲ κάνω τὴ ζωή; εἶπε. Ἄς ζήσουνε οἱ κατεργαρέοι. Γι' αὐτοὺς εἶνε ὁ κόσμος...

Σώπασε. Σὲ λίγο σάλεψε πάλι τὰ χεῖλια του, σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του.

— Μιᾶς γενιάς ἄχτι! μουρμούρισε.

Καί δὲν ξαναεἶπε λέξι.

Φρεατίδα, Γενάρης 1908.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς τοκογλύφον χορτοφάγον.

ΤΑ ζῶα πονεῖς, κρέας δὲν τρώς παρὰ καρποὺς κ' ἐλαίας·
μ' ἀπ' ὄσους σοῦ χρωστοῦν τοὺς τρώς ἀλύπητα τὸ κρέας!

ΣΑΤΑΝΑΣ